

Esclats Primavera ls

Ha esclatat la primavera. Tot ha brotat... Els prats, els boscos les arbredes, tot té aquella verdor i aquella alegria propia de l'estació. Canten els ocells, els poetes, diuquen les fonts, peten els torrents, i les flors amb els seus pertums ens aixamplen els pulmons.

Tot ha florit, tot ha brotat, fins el meu elatell ha participat d'aquesta alenada de vida que ens regira les sangs. Si senyors, un "floroneo" com una casa de pagés, ha tingut l'humorada d'amargar-me l'existència uns quants dies. I es que un "floroneo" es un "floroneo" i aixó es prou per a formar se una idea d'aquesta pesta, que comença amb nn granet insignificant i acaba essent mes gros que el nostre elatell.

Qui no ha tingut un "floroneo"? Es una verdadera calamitat. Us fiqueu al llit i cada vegada que us gireu us toca gemegar com si tinguessiu el cos ple de nafres. Aneu per el carrer amb el coll tort, encarquerats, no poguent tombar el cap sense tombar tot el cos, el mateix que tossiu ninots automaties.

I després, quan está desenvololat, vé el cop de llanceta i les apretades despietades d'algun familiar, per buidar aquell magatzem de podridura us fa aixecar el crit al cel

I aixó és terrible. Jo admeto i fins trobo la cosa més natural del mon, que la primavera esclati amb tota la seva plenitut, però fiilets, almenys que deixi el meu elatell en santa pau.

Ara dieu: Amb quin dalit jo haig de cantar

les excelencies del temps primaveral, si de bona arribada, ja m'ha fet veure les estrelles? Pue engrescar-me gaire amb la seva poesia? Després de passar dies passejant un "floroneo" gemegant com nua anima en pena, n'hi ha per tirar-ho tot a rodar.

Jo he agafat odi a la primavera. Per a mi ja no es aquella fada encisera que amb la seva vareta màgica desperta la terra del son bivernal, i catifa els prats amb verdor exuberant i bada les flors i porta els ocells i arrenca de totes les coses un crit de vida que s'escampa com una ràtega d'oreig que somnou els cors. Aixó es la primavera dels poetes, dels somnia truites, que encara que agafin una espina estrenyen fort, com si dintre la mà hi tinguessin un trocet de nuvol.

Avui per a mi la primavera es un altra cosa. Accepto tótes les seves gracies, però la trobo irresistible. Jo voidria unir-me als seus admiradors i fer-li un himne, xuclar la seva poesia cantar les seves virtuts, però no pue, me l'ha fet massa i grossa i haig d'odiar-la.

I ara, exposat el eas, no cree que ningú troba estrany que avui, quan justament tinc el «floroneo» en plena efervescencia, m'hagi esbravat, protestant del procedir indigne d'aquests esclats primaverals. Hi ha qui diu que «amor amb amor es paga» i jo fent us de l'adagi, li torno la bufetada.

MONPLET FERRER : RAMON S. A

Anuncieu en "La Riera"